

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2501/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Косово Поље, коју заступа Градско правобранилаштво Града Приштине, ради исплате разлике зараде и трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5307/21 од 01.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5307/21 од 01.12.2021. године у првом и другом ставу изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 83/20 од 08.09.2021. године у првом и другом ставу изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 18.000,00 динара у року од 8 дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 83/20 од 08.09.2021. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 31.12.2016. године до 31.12.2019. године исплати износ од 49.050,69 динара, а у појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате. Другим ставом изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према закључку Владе РС 05 бр. 120335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од 31.12.2016. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 27.262,43 динара, а у појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате. Трећим ставом изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 31.12.2016. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 134.800,00 динара, а у појединачним месечним износима са законском затезном каматом до њихове доспелости до исплате. Четвртим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи

накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.422,00 динара са законском затезном каматом на износ од 57.500,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5307/21 од 01.12.2021. године, првим ставом изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 83/20 од 08.09.2021. године у првом ставу изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилји на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом за период од 01.01.2017. године до 31.10.2019. године. Другим ставом изреке преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 83/20 од 08.09.2021. године у другом ставу изреке тако што је као неоснован одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилји на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зарада према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате, за период од 01.01.2017. године до 31.10.2019. године. Трећим ставом изреке првостепена пресуда је укинута у трећем и четвртном ставу изреке и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилја је сходно члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП благовремено изјавила ревизију којом је указала на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда.

Одлучујући о изјављеној ревизији сходно члану 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је код тужене у радном односу на пословима и радним задацима Решењем тужене од 13.03.2019. године тужилји је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате 10,05 и иста је обрачунавана и исплаћивана по наведеном решењу. Тако утврђена зарада по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији увећана је за 50% на основу Закључка Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 донетог дана 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака финансијске струке тражена разлика зараде утврђена је у висини разлике између минималне и основне зараде за период од 01.01.2017. године до 31.10.2019. године у висини од 49.050,69 динара, као и разлика у висини такозваног „косовског додатка“ за исти период у износу од 27.262,43 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је противно члану 111. став 1. Закона о раду, којим је прописано да запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и пуно радно време, односно радно време које се изједначава са пуним радним временом, у спорном периоду тужена тужилји исплаћивала зараду нижу од минималне, а да није доказала да тужилја није постизала стандардни учинак или да није радила пуно радно време, па је оценио да је захтев за исплату разлике зараде између исплаћене до минималне основан у складу са чланом 2. став 1. и 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама у вези са Конвенцијом број 131 Међународне организације рада и Протокола број 136 о утврђивању минималних дневница.

Разматрајући захтев за исплату увећане зараде према Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године, према коме је плата, односно зарада запослених у државним органима, органима локалне самоуправе, јавним службама и јавним службама и јавним предузећима чији је оснивач Република Србија, односно локална самоуправа на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија од јануара 2009. године увећана за 50%, првостепени суд је оценио да је основан и део захтева за исплату разлике између минималне зараде и зараде увећане у складу са наведеном одлуком извршног органа власти Републике Србије, па је тужбени захтев дефинисан сагласно налазу вештака економско финансијске струке усвојио, другим ставом изреке своје пресуде.

На оба спорна потраживања применом члана 110. став 1. Закона о раду, којим је прописано да се зараде исплаћују у роковима утврђеним општим актом и уговором о раду, најмање једном месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец, у вези са чланом 277. став 1. Закона о облигационим односима законску затезну камату досудио од доспелости месечних потраживања (од последњег дана у месецу за претходни месец) па до исплате.

Полазећи од тога да је пријемом такозваног „косовског додатка“ тужиља у спорном периоду остварила плату већу од минималне, другостепени суд је оценио да је првостепена пресуда заснована на погрешној примени материјалног права, па је сходно члану 394. став 1. тачка 4. ЗПП ожалбену одлуку преиначио и тужбени захтев за исплату разлике зараде од исплаћене до минималне и за исплату зараде увећане према Закључку Владе Републике Србије у том делу одбио као неоснован.

Врховни касациони суд није прихватио становиште другостепеног суда, јер је оценио да је оно засновано на погрешној примени материјалног права.

Сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“ број 113/17 и 86/19), у члану 5. став 2. регулисано је право на исплату минималне зараде. Осим тога, према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету Републике Србије, тужиљи припада право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу судског вештака, сходно утврђеном коефицијенту тужиљи је плата обрачуната у мањем износу од минималне зараде и на тај износ иста је увећана за 50% месечно. Такав обрачун противан је цитираним прописима. Тужиља има право на исплату минималне зараде и на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиље у спорном периоду мања је од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно, сагласно чему је закључак другостепеног суда заснован на погрешној примени материјалног права.

У складу са датом правном аргументацијом, применом члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је на основу члана 165. став 2. у вези са чланом 153. став 1. чланом 154. став 1. и чланом 163. став 1. и 2. ЗПП, а њихова висина је одмерена у износу од 18.000,00 динара за састав ревизије од стране

пуномоћника из реда адвоката, применом важеће Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић